

49 manieren om de dag door te komen

Eerder verschenen boeken van Christophe Vekeman
bij De Arbeiderspers:

Alle mussen zullen sterven (roman)

Iedereen kan het (roman)

Wees maar niet bang (verhalen)

Een borrel met Barry (roman)

Lege jurken (roman)

Leven is werk (essays, reportages & interviews)

Señorita's (gedichten en andere podiumteksten)

Christophe Vekeman

49 manieren om de dag door te komen

Roman



Uitgeverij De Arbeiderspers · Amsterdam · Antwerpen

Copyright © 2010 Christophe Vekeman

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam. *No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam.*

Omslagontwerp: Sander Patelski

ISBN 978 90 295 7231 6/NUR 301

www.arbeiderspers.nl

1. Geneeslijk ziek zijn

Als zo vaak is het elf uur 's ochtends en je staat voor het raam van je kamer op de eerste verdieping, daar waar je altijd staat, en kijkt door de vitrage naar buiten. Het is koel voor de tijd van het jaar; het is zomer.

Sedert een tiental maanden woon je hier, in deze met kasseien bestrate, doodkalme buurt. Je woont alleen. Veel meer dan wonen doe je niet. Je woont en staat te staren door het raam. Er rijdt een auto voorbij.

Op een steenworp afstand bevindt zich de kerk, die goeddeels omringd wordt door bomen. Dat is de situatie. In de bomen fluiten vogels.

Je hebt een raar gevoel, maar dat negeer je. In plaats van eraan toe te geven, schuif je de vitrage opzij en opent het raam. Signaal voor genoemde vogels, blijkbaar, om nog luider aan het fluiten te gaan. Ze geven hem flink van jetje.

Je voelt je raar, maar zo voel je je nu eenmaal altijd. Je voelt je moe, eveneens naar gewoonte. Het is altijd hetzelfde: alles verandert, maar jij niet. Akkoord, je wordt ouder. Maar zelfs dat heb je altijd al gedaan.

Toch is er deze keer meer aan de hand, en dat merk je gauw genoeg. Eerst wens je nog dapper te blijven doen alsof je denkt dat de pijn in je keel geheel en al inbeelding is, maar als je vervolgens de hand op je voor-

hoofd legt, stel je een onmiskenbare verhoging van de lichaamstemperatuur vast, die er bepaald niet om liegt. Meteen, als op bevel, wordt ook je keelpijn erger, terwijl een zanderig gevoel spoorlags door al je ledematen trekt en je spieren een stille klaagzang aanheffen.

Amper een paar minuten later sta je in wintertrui in de keuken te wachten tot het water kookt. Je voelt je, zucht je, ronduit beroerd. Je bent uitgeteld. Behalve thee heb je voor dit soort noodsituaties ook altijd een potje aardbeienjam in huis. Niets symboliseert voor jou de noodgedwongen plichtenvrijheid zozeer als een boterhammetje met aardbeienjam. Je rilt van de koorts, niet van genoegen.

Je ligt in bed, je hebt geen keus. Rust is van het grootste belang. Je dient jezelf, en meer bepaald dan de mate waarin je lichamelijke toestand van kwaad tot erger evolueert, nauwlettend in de gaten te houden: je bent op jezelf aangewezen. Ook in liggende positie sta je er volkomen alleen voor. Helemaal alleen. Natuurlijk liep het slecht af tussen jullie: zij had veel te dunne benen, Patty. Haar benen deden denken aan armen. Het leek wel of zij de voorbije vijftientig jaren in een rolstoel doorgebracht had. Je ziet het haarscherp voor je, daar zit zij. IJl je nu?

Je dommelt in, je slaapt, ontwaakt, het is kwart over twee. Je keelpijn blijkt verdwenen, en dat wil je zo houden ook. Daarom blijf je voorzichtig in bed. Je neemt het zekere voor het onzekere. Overmoed is zelden goed. Patty bleef doorgaans, als ze zich niet lekker voelde, koppig in de weer, niet gehinderd door schuldgevoelens over het onnavolgbare spoor van besmetting dat zij

zonder twijfel achterliet in winkels, bij de bakker of op haar werk. Ze werkte in een restaurant, nota bene. Daar dribbelde ze dag in dag uit rond tussen de tafels op die polsdikke beentjes van haar, die desondanks maar niet aan vorm wilden winnen. Zelfs de hoogste hakken konden haar geen kuit verlenen. Er hielp geen moedertjelijef aan. Haar kon het zogenaamd weinig schelen. Ze was best tevreden, zei ze, met die muggenpootjes van haar, maar dat heb je nooit kunnen geloven. In het beste geval bedroog ze zichzelf, en in het slechtste, nu goed, dat weet je inmiddels.

Rond drie uur sta je dan toch op, al trek je je kleren niet aan. Gehuld, slechts, in een wit, kort, mouwloos T-shirt schuifel je door de kamer, tot je plotseling merkt dat je vanochtend verzuimd hebt, niet om het raam te sluiten, maar wel om naderhand het vitragegordijn weer op zijn plaats te schuiven. Aan de overzijde van de straat bulkt de gevel van het glas – drieëntwintig ramen en raampjes; je hebt ze al zo vaak geteld –, zodat je je plat op je buik vallen laat. Je kronkelt zo snel je kunt naar het raam toe, je oren beurtelings tegen de vloer, je vuisten dicht bij je gezicht, je ellebogen ver uit elkaar. Het vaste tapijt ruikt vaag naar ongeschilde aardappelen.

Eenmaal onder de vensterbank, ruggelings tegen de muur aan liggend, reik je met ingehouden adem en min of meer blindelings boven je hoofd naar de onderrand van de vitrage, waarvan je uiteindelijk de gewenste hoek tussen je duim en wijsvinger te pakken krijgt. Uitermate behoedzaam, schokje voor schokje, lukt het je het gordijn weer in zijn volle breedte voor het raam te trekken.

Je komt overeind, opgelucht en bekaf. Je speurt de ramen aan de overzijde nauwgezet af. Achter geen ervan ontwaar je beweging. Je schudt het hoofd, een tikje beschaamd. Men zou je bezig moeten zien.

2. Inkopen doen

Het doen van inkopen geschiedt bij voorkeur in een warenhuis naar keuze: de kans dat een caissière ertoe overgaat een praatje met je te maken, hetzij over het weer, hetzij over ergere dingen, is er veel minder groot dan het gevaar dat desbetreffend niet-aflatend op de loer ligt in een zogeheten buurtwinkel. Bovendien is het opvallend hoe al met al bijzonder weinig kennissen je in het warenhuis pleegt tegen te komen. Het is een relatief veilige plek.

Kuierend langs de rekken doe je maar liefst drie dingen tegelijk: 1) je tracht te verzinnen wat je die avond gaat eten, 2) je denkt aan Patty en 3) je speelt het aloude, zeer eenvoudige maar nooit vervelende spel waarin het erom gaat die ene vrouw aan te wijzen met wie je naar bed wilt. Let wel, gekozen is gekozen, er valt niet terug te komen op je beslissing: wandelt er even later een nog veel mooiere dame voorbij, dan mag je binnensmonds vloeken en foeteren wat je wilt, het zal geen zoden aan de dijk zetten, je blijft opgescheept zitten met je eerste keus. Toch, wie zichzelf erg slim vindt en bijgevolg pas aan het eind van zijn bezoek de knoop wil doorhakken, zou wel eens kunnen thuiskomen van een nog heel wat koudere kermis. De regels stipuleren immers dat je uitsluitend vrouwen mag kiezen die zich in je gezichtsveld

bevinden, en zij die onverhoeds verdwenen blijken – ze hebben de winkel verlaten – zonder dat je voor hen geopteerd hebt, zijn onherroepelijk voor je verloren. In dit spel draait alles om timing, kortom, en je dient natuurlijk ook goed uit je doppen te kijken.

Er blijkt je niets te binnen te schieten waarin je werkelijk zin hebt vandaag – wellicht nog het gevolg van je fysieke dipje van gisteren – en daarom lonkt het avontuur en kies je voor iets wat je nog nooit hebt geprobeerd: ravioli met twee soorten kaas. De inhoud van het blik, zo lees je, is toereikend om van twee tot drie personen de honger te stillen. Dat wordt kortom urenlang tafelen straks. Lekker flesje wijn erbij: de boog kan niet de hele tijd gespannen zijn.

Je steekt in een uitstekend humeur, merk je. Goed nieuws is dat, met tot gevolg dat je humeur nog verbetert. Je bevindt je heden in de Carrefour aan de Dampoort – het enige warenhuis dat dicht genoeg bij jou in de buurt is om er op de fiets of zelfs te voet heen te kunnen, wat niet wegneemt dat je met de wagen bent – en als zo vaak, maar ditmaal langer dan anders, blijf je hangen in je favoriete gang: die met aan de ene kant de kranten, week- en maandbladen, en aan de andere het kinderspeelgoed. Vooral dat laatste draagt je belangstelling weg. Je hebt onlangs de kaap van dertig bereikt, maar van een plastic zwaard met zilverkleurig heft en bot, muisgrijs lemmet gaat je bloed nog steeds sneller stromen. Ook naar de dozen met gezelschapsspelen – vooral dan het mysterieuze, klassieke Cluedo met de bloedgeile Miss Peacock – mag je overigens graag staan kijken (het enige gezelschapsspel dat je bezit is monopoly). Het roept allemaal zoet verlangen in je op, welk verlan-

gen nochtans niets met heimwee heeft te maken, want in vergelijking met jouw kindertijd waren de donkere Middeleeuwen een warme, knusse periode. Waar komt het dan wel vandaan, dat verlangen? Wat is het dan? Hoe moet jij dat weten?

Aan het einde van de gang staat een witgeschilderd ijzeren rekje met pockets. Je komt hier minstens drie keer per week, dikwijls vaker, en je hebt nog nooit iemand zo'n boekje zien kopen. Sommige zijn geschreven door Agatha Christie of Ian Fleming, andere door hedendaagse auteurs. Jill Mansell, bijvoorbeeld, geeft verschillende keren acte de présence, onder meer met *De prins op het verkeerde paard*, *Ondersteboven* en *De boot gemist*. Je hebt nog nooit iets van Jill Mansell gelezen, maar haar titels mogen er wezen. En toch geen succes, dus, hier in de Carrefour aan de Dampoort. Wellicht wordt haar werk voornamelijk gesmaakt door mooie, jonge, meer of minder hoog opgeleide vrouwen die na een dag vol intellectuele arbeid snakken naar wat prentielloze ontspanning. Vrouwen die, zoals je ook vandaag weer vaststellen moet, niet bepaald behoren tot de vaste clientèle van deze zaak: het is lang geen gemakkelijk spel dat je speelt. Mocht het een spel zijn, zelfs, dat je kon winnen of verliezen, je zou genadeloos het onderpit dreigen te delven.

Gelukkig is zij aanwezig vandaag: je hoogstpersoonlijke reservemeisje. Je hebt haar al zo vaak gehad, maar goed, dat maalt niet, tenslotte. Het is en blijft een pittig ding, een tomeloos roofdier tussen de lakens, gewapend met glanzende tanden en armen die qua seksuele uitstraling Patty's benen vele malen overtreffen. Geen ware schoonheid betreft het, geen Miss Peacock, maar dus

toch ook zeker niet iemand om je schouders over op te halen en te denken: ach, het is beter dan niets. Laura is de naam.

Behalve een blik ravioli met twee verschillende kazen en een lekker flesje rode wijn heb je ook een notitieboekje, een schaar, een banaan en een pakje met vier vlieglinten gekocht, en je stalt je waren uit op de rolband. Laura draagt vandaag een donkerblauw T-shirt met laag uitgesneden hals. ‘Goedemiddag,’ zegt ze, en je antwoordt met ‘Hallo’.

‘Geen al te best weer buiten,’ merk je op.

‘Nee,’ zegt ze.

Je zegt, en je stelt vast dat je stem trilt: ‘Fris voor de tijd van het jaar.’

3. Het verfraaien van je interieur

Je staat voor het raam van je kamer op de eerste verdieping, daar waar je altijd staat, en plots besef je waarom je zo graag naar buiten kijkt: binnen is het niet om aan te zien. De muren zijn geel geschilderd, het volle geel van zonnebloemen, maar verder is alles grauw en aftands: het hout van de vloer en de meubels is schraal en verweerd, veelvuldig gebruik blijkt mettertijd de magnetische krachten van de klerkastslotjes helemaal te hebben uitgehold, zodat beide kastdeuren op een ruime kier staan, en het hoge, beweeglijke bed begint al te kraken als je er gewoon nog maar je blik op laat rusten. Het nachtkastje ernaast is dermate gammel dat mocht je er een vaas met bloemen op zetten, het langzaam open- en dichtgaan van de kelken alléén al tot gevolg zou hebben dat het voortdurend op zijn pootjes zou staan kwikkelen.

Je woont hier nu bijna een jaar en hoe je het ook wendt of keert, je hebt nog geen enkele keer schoongemaakt, in welke vorm dan ook; op het totaal van onderdik, grijs stof bedolven tafelbladen, kasten, vensterbanken en wat dies meer zij, zou je met je vinger een kloeke roman kunnen schrijven, – maar ook dat doe je niet.

Niet dat het vroeger zoveel beter was, niet dat het huisje waarin jullie woonden een schoolvoorbeeld van netheid mocht heten: Patty vertoonde een welhaast fo-

bisch gedrag wanneer het op opruimen aankwam, en de keren dat zij in die zeven jaren de vaat heeft gedaan, kan je op twee handen tellen. Het niettemin aanzienlijke verschil met hoe je heden woont, wordt zonder de minste twijfel bepaald door haar niet te stuiten, vrijwel passionele liefde voor Ikea. Ikea: alleen het woord al deed haar blauw-geel uitslaan van geestdrift. Ze zou, mocht dat hebben gekund, naar Ikea *op vakantie* zijn gegaan. Met het aantal snuisterijen, hebbedingetjes, prullaria en – godbetert – ‘benodigdheden’ die zij in de loop van jullie relatie in betreffende winkelketen heeft betrokken en jullie woning heeft binnengestouwd, zou je zonder veel moeite een gloednieuw filiaal kunnen vullen. Je overdrijft natuurlijk, maar dat deed zij zacht gezegd ook.

Uiteraard was Patty zich ervan bewust dat bij een groot aantal mensen het bedrijf in kwestie niet in al te hoog aanzien stond, maar vermoedelijk droeg nu juist dat – zij het dan indirect – bij aan het plezier dat zij aan Ikea beleefde. In elk geval heb je haar maar zelden gelukzaliger – of liever: meer met zichzelf ingenomen – zien kijken dan de keren dat zij op de bewonderende kreet van derden waar zij dit of dat (‘echt bééldig’, ‘echt tóf’) in hemelsnaam had gevónden, haar verrassende en doorgaans zelfs op ongeloof onthaalde antwoord kon geven. Ze hield van Ikea op een waarlijk volmaakte manier: ze bracht het beste erin naar boven.

Zelf heb je, afgezien dan van je wagen, je boek, wat kledingstukken en natuurlijk je collectie muziek uit het Vrije Land, nooit veel waarde gehecht aan materiële zaken, en toen je tien maanden geleden plotseling onderdak diende te zoeken, lag het voor de hand dat je terecht zou komen in een gemeubileerde studio, als de eerste de

beste student, – maar ook studeren doe je niet.

Wat je wel doet: je zit met opgetrokken knieën op de vensterbank, je rug tegen de ruit, en je blik dwaalt over de vloer, dweilt de muren af en het plafond, raakt verstrikt in het complexe spel van bruine slierten, nesten en webben in alle mogelijke hoeken, waar het overvloedig stromende zweet van dit huis tot donker stof lijkt te zijn opgedroogd. Vaak gaf Patty jou de schuld van de toestand waarin jullie woning verkeerde. Een absurd, bijna dolkomisch verwijt – Patty *goochelde* met rommel; ze toverde onophoudelijk rommel *tevoorschijn* – maar het verraderlijke van je huidige situatie hier is dat die haar met terugwerkende kracht – en leugenachtig genoeg – nog gelijk zou geven ook. Ze zou kirren van plezier, Patty, als zij hier plots binnenkwam. Daarna zou ze, elke klinker kracht bijzettend met haar wijsvinger, luid, langzaam, mannelijk en kinderachtig ‘Há! Há! Há! Há!’ doen: sliep uit, betrapt, zie je nu wel. Je ziet het haarscherp voor je, je hoort haar, daar staat zij. Op haar espadrilles, met een cactusgroen jurkje met rode stippen aan. Weg, je kot uit, of je gooit haar zo meteen nog van de trap. Je plaatst je laarzen op de vloer en komt van de vensterbank af. Drievoudige stappen doe je.

Je staat in het midden van de kamer en besluit de handen uit de mouwen te steken. Een gezonde geest in een gezond lichaam, zoals men zegt in het Latijn. Vast tapijt dient niet geveegd maar gestofzuigd, en dat vormt een probleem, want een stofzuiger is een van die materiële zaken waar je nooit waarde aan gehecht hebt en die je bijgevolg ook niet bezit. Bij nader inzien – en dat is werkelijk raar, want heeft niet letterlijk iedereen zoiets in huis? blijkbaar dus niet – heb je trouwens ook geen be-

zem, waarmee je alvast de muren en het plafond eens een beurt had kunnen geven. Je loopt je woonkamer uit, door de piepkleine keuken, trekt een vijftal vellen toilet papier van de rol af en vouwt ze tot een kleine vod, die je voorzichtig onder de kraan houdt. Je gaat ermee over de vensterbank, over je televisietoestel, je vergeet ook het scherm niet. Je gaat opnieuw de wc in, dropt de roetzwarte prop in de pot, trekt door en voorziet jezelf van nieuwe vellen. Weer in je kamer merk je meteen het verschil, wat je als erg stimulerend ervaart. Je werkt door tot je laatste rol bijna op is: vooruitziend hou je wat papier in reserve. Als kroon op je werk knip je uit een maanden oud weekblad een zwart-witfoto van een meisje, een zangeresje van wie je in de tijd dat je het interview met haar las nog nooit gehoord had, en die overigens wederom compleet uit je geheugen was verdwenen. Je hebt nog welgeteld één punaise in je bezit, en die komt nu wonderwel van pas.

4. Geluk hebben. Gelukkig zijn

Je naar achteren gestoken linkervoet is ontdaan van elk lichaamsgewicht, en met lange hals en halfslachtig uitgestoken arm blijf je staan kijken naar het zonder meer verbluffende resultaat op het bord. Je beweegt je niet, verbijsterd: dit is niet zomaar beginnersgeluk, nee, dit is een heus wonder. Het heeft zelfs iets griezeligs, zoals alle zeer zeldzame dingen. Of komt het vaker voor, misschien, dat iemand in een opwelling, alleen maar omdat hij als kind zoiets vermeend gevaarlijks nooit heeft gekregen van zijn ouders en hij het pakweg twintig jaar later tijdens het boodschappen doen toevallig in de aanbidding ziet staan in een groot warenhuis, een dartsbord koopt, het thuis tegen de houten deur van zijn keukentje bevestigt, de vereiste – ongeveer – twee meter zevenendertig afstand in acht neemt en vervolgens het eerste pijltje dat hij in zijn hele leven ooit heeft aangeraakt meteen en zelfs zonder dat hij erg nauwkeurig gemikt heeft pardoes in de roos doet belanden? Je denkt het niet, dat dit vaak voorkomt, als het tenminste ooit al voorgekomen is, en hoe dan ook is het een van die onverklaarbaar aandoende gebeurtenissen die met toeval echter niets te maken lijken te hebben en dus smeken om een interpretatie. Deze interpretatie ligt nogal voor de hand: je blijkt een waar darts genie, een geboren wereldkampi-

oen in vergelijking met wie zelfs de beste spelers ter wereld hulpeloze stoethaspels zijn, die mogen oefenen wat ze willen, aan de gevreesde Vincent De Wimper zullen ze nooit kunnen tippen.

Je tweede pijltje, aan het gooien waarvan je heel wat meer en langer aandacht besteedt, wordt door het bord – of door het metalen raster waarachter het schuilgaat – met een koude, vals klinkende tik brutaalweg gerefuseerd en tot vlak voor je voeten op de vloer teruggeworpen. Je raapt het op en gooit het ditmaal meteen en met grote kracht van je weg, nog terwijl je bezig bent weer recht te komen. Aarzelend maakt het zich los uit het hout van de deur, waarin het, eenmaal op de grond gevallen, een duidelijk zichtbaar, donker gaatje heeft achtergelaten.

In je derde pijltje besluit je wijselijk weer meer tijd te investeren, maar hoe geduldig en beheerst je ook te werk gaat, de miraculeuze treffer van daarnet kent opnieuw geen vervolg, en je derde dart komt weliswaar niet in de deur, maar toch bepaald ver van de roos, in de buitenste regionen van de schijf terecht. Je loopt naar de dichte deur toe, bukt je, trekt daarna de twee pijltjes die zo-even niet op de grond zijn gevallen uit het bord, maakt rechtsomkeert en begint aan een nieuwe werpsessie, die ten overvloede bevestigt wat je in de tussentijd al duidelijk geworden is: een geboren wereldkampioen ben je bij nader inzien niet, en daarom ook heb je geen keuze dan het wonder van je eerste worp op een heel andere manier te duiden.

Het is gewoon een teken geweest, besluit je. Een veelbelovend teken, dat het een uitzonderlijk geslaagde, werkelijk unieke dag zal worden, een dag waarop alles

mogelijk is, ook de meest fantastische dingen, en die je nog lang zal heugen. De wereldtitel darts? Wat kan jou de wereldtitel darts in vredesnaam schelen?

Je gooit nog twee pijltjes, die beide in het bord ploffen, doet vervolgens een paar stappen met het derde in je hand en duwt het krachtig en met draaiende bewegingen van je vingers in de rode, harde kunststof van de roos. Je glimlacht breed. Je kijkt om je heen en opent de doos rond de stofzuiger die je zonet in de Carrefour bent gaan kopen, niet de Carrefour waar je normaal gesproken heen gaat, maar een veel grotere, die zich in een nabijgelegen dorp bevindt; er was een haast eindeloos gamma aan buitenkansjes voorhanden en het is een fraai gebouwde, lichtkleurige negerin geworden met een voor een negerin verbazingwekkend gaaf gezicht en bovendien, voor zover je kon nagaan, niet al te bolle buik; toen al zag het er sterk naar uit dat het zonder meer je geluksdag was.

Nadat je de stofzuiger uitgepakt hebt en hem enige tijd hebt bewonderd – hij glanst krasvrij, hij is perfect – neem je het eveneens in de Carrefour gekochte doosje punaises ter hand en rammelt ermee naast je oor. Het zijn punaises zonder kleurrijk plastic kapje over hun kop, zodat zij niet al te zeer opvallen zullen: wie niet sterk is, moet slim zijn. Dit wordt een dag om nog lange tijd van na te genieten. Maar eerst aan het werk. Je begint met de keuken. Daar je tijdens het stofzuigen geen muziek beluisteren kunt, fluit je je de longen zowat uit het lijf. Je denkt aan Patty. Je kan niet zeggen dat je blij bent dat je van haar af bent. Je kan zelfs niet zeggen dat je van haar af bent, maar dat zijn zorgen voor morgen. Deze dag is veel te mooi – zeldzaam mooi – om niet uitermate zuinig

om te springen met gedachten aan je ex-vrouw. Je begint nog harder te fluiten: het stofzuigergeluid alléén blijkt helaas niet sterk genoeg om haar gezeur te overstemmen. Je zingt. ‘Lalalala!’ roep je. Je klemt je vuisten om de stofzuigerstang en knijpt, gepassioneerd, je ogen stevig dicht. Daarna sper je ze wijd open.

Je staat voor de spiegel in het toilet. Het donkergele, zwartbespikkelde vlieglicht, twee dagen geleden met gebruikmaking van plakband aan de gloeipeer in de keuken bevestigd, liet zich niet bijtijds door jou opmerken, wikkelde zich vervolgens razendsnel om je hoofd heen en kleeft nu onlosmakelijk in je haar. Je hebt een gevoel alsof je bezig bent ten prooi te vallen aan een beroerte of een hartaanval. Je tracht pootjes uit te spuwen, en vleugelschilfers, maar dat is behoorlijk lastig met je lippen en je tong vol lijm. Je schreit en snikt. Je huilt van woede.

5. Neerkijken op jezelf

Je wordt wakker met een smaak in je mond alsof je voor het slapengaan gauw gauw nog ettelijke kilo's rauw, rot vlees naar binnen gepropt hebt en de hele nacht geplagd geweest bent door de vreselijkste nachtmerries. De werkelijkheid is niettemin erger: je blijkt je lelijk te hebben verbrand aan de rand van een gloeiende pan waarin je gisteravond loempia's gebakken hebt – of hebt willen bakken – na het drinken van wat mogelijk niet veel verschilt van een volledige fles bourbon.

Al van kindsbeen af ben je gefascineerd geweest, niet zozeer door dronkenschap als wel door wat je zelf als een beschaafde vorm van alcoholisme beschouwde: waggelende brallers met een blinde, glazige blik heb je in wezen altijd weerzinwekkend gevonden, maar mannen met een droog en strak gezicht die er steeds wel voor zorgden om een groot, rustig glas whisky binnen handbereik te houden, hadden zonder meer iets onge-
naakbaars en dus heldhaftigs, en nodigden uit tot identificatie. Toch ben je jarenlang nooit echt op deze uitnodiging ingegaan. De weinige keren dat je – voornamelijk voordat je Patty ontmoette – meer dan vijf, zes borrels na elkaar had gedronken, was je achteraf telkens nogal teleurgesteld. Je teleurstelling betrof minder de drank dan jou zelf, en vooral dan wat je als je gebrek aan wils-

kracht beschouwde: je kon niet begrijpen, achteraf, hoe het kwam dat je geest, nochtans geheel en al vervuld van het voornemen om de aanzwellende dronkenschap kordaat het hoofd te bieden, er desondanks niet in geslaagd bleek te zijn om je lichaam onder controle te houden, en al gauw was je je ideaalbeeld van een voortdurend drinkende en toch nooit meer dan een klein beetje aangeschoten Vincent De Wimper als iets onbereikbaars gaan beschouwen, dat bijgevolg het nastreven niet waard was. Het neemt niet weg dat er volgens de estheticus in jou slechts bitter weinig tippen kan aan het beeld van een aan de randen snel doorzichtiger en minder hoekig wordende ijsklont die troebele slierten in een glas bourbon verspreidt. Het neemt nog minder weg dat je je van gisteravond bitter weinig herinneren kunt. Onmogelijk te zeggen dus of je jezelf *met opzet* bezeerd hebt, maar dat de – waarlijk impressieve – brandblaren zich op je rechterschouder situeren, wijst wel degelijk in een zekere richting...

Je stommelt kermend uit bed – mannen die bezig zijn de laatste meters van een hoge bergtop af te leggen, maken ongetwijfeld minder drukte – en begeeft je kreunend door de keuken naar je toilet annex badkamertje, waar je jezelf er nog steeds niet toe kan brengen om met jammeren en luid, hoogstemmig zuchten op te houden. In vergelijking met je schouder doet je hoofd amper pijn.

Het rechthoekige spiegeltje boven de wastafel is met een turkooizen plastic rand omgeven en je kijkt jezelf aan. Je moet een beetje naar boven kijken, want het spiegeltje hangt hoog tegen de muur aan een veel te lange spijker, zodat het elk moment omlaag lijkt te kunnen tuimelen of daar zelfs al, heel traag, langzaam, on-

merkbaar, mee bezig is, en het gevolg daarvan is dat je ziet hoe je vanuit de spiegel op jezelf neerkijkt. Kris-kras over je gehavende gezicht lopen donkere stroken en strepen, waar stof en vuil zich in de lijmresten hebben verzameld. Je bleke schedeldak daarentegen blijkt dermate glad dat je onwillekeurig – en ondanks alles – heel even de proef op de som neemt en nagaat of het spiegel-tje er misschien niet – wat toch wel mooi zou zijn – op zijn beurt vaagweg in weerspiegeld wordt, maar dat is natuurlijk niet het geval.

In de oude, porseleinen wastafel ligt een dood, botloos dier, waarin het vlieglint spoorloos lijkt te zijn verdwenen; als je de slinger niettemin omzichtig tussen je duim en wijsvinger omhoogtrekt, doet hij je denken aan de vossenstaart die aan de achteruitkijkspiegel van je wagen bungelt. Je laat hem vallen, want je voelt dat je moet overgeven, maar eenmaal op je knieën stel je vast dat het niet lukt, het blijft bij krachtig, kurkdroog hoesten. Je wou maar dat je buiten westen was. Je weet je geen raad en vlijt je wang tegen de wc-bril aan. Je voelt je te slecht om weer in bed te gaan liggen en je staat steunend op en controleert opnieuw je kale kop in de spiegel, waarbij je met beide handen zo zwaar op de wastafel leunt dat je hem voelt meegeven onder het gewicht. Olijfgroene wallen onder je ogen; een stokoud, zwaar gehavend boevengezicht; het klinkt beter dan het eruitziet. Patty zou je niet herkennen mocht ze je tegenkomen op straat. Je zou het haar niet kwalijk kunnen nemen, deze keer, dat ze je zomaar voorbijloopt.

Je neemt een douche, waarin je bijna verdrinkt. Je schouder klopt en bonst en brandt van de pijn, en nadat je je moeizaam hebt afgedroogd, klopt en bonst en brandt

hij nog meer. Op het laffe af behoedzaam, met kromme, bevende vingers aan een wild wapperende hand die van een stuiptrekkende arm het uiteinde vormt, smeer je de wonden in met gele klodders boter. Alles ging zo goed, de afgelopen dagen. Je denkt: ik moet mezelf in de gaten houden. Je moet scherp opletten. Oogje in het zeil. Niet hervallen.

Naakt en op blote voeten jank je het keukentje uit. Je vindt nog net de kracht de stofzuiger een trap te geven.